

тръгналъ, той почувствувалъ, като че движението на кръвъ-та му отведнажъ се застоела въ жилитѣ му.

— Чувай, Катерино, отговорилъ той съ треперливъ отъ силното вълнение гласъ, — Ако бѣше мя попитала за това вчера, то азъ ти бихъ отговорилъ отрицателно и бѣхъти излъгалъ но днесъ сжмъ длъженъ да говоря право. Да Катерино, азъ зная такава мома.

— И Ви послѣ това не бързатели да отидите при нея и да ѝ паднете на краката! извикала Катерина Павлова която хвърлила на Налитаева тъкъвъ убийственъ погледъ, който навърно былъ равносиленъ като свършено убийство *de facto*.

— Успокой се Катерино и мя изслушай до край. Може бы да мя земешъ. Ти знаешъ Катерино, продължавалъ съ въсторъ Налитаевъ, — ний въобще хората се стараемъ къмъ това, което никога не можемъ да достигнемъ.

Отъ дѣтинството си знаяхъ едно момиче, което почти пораста предъ очитѣ ми. То е чудна хубавица, не гордѣй се съ хубость-та си, умно е, не се хвали преди никого съ познания-та си и богата безъ гордость.

— Като е така, защо се не отправите при неѣ да ѝ разкажете всичко лично вмѣсто да стоишь тука и да мя ядешъ съ този разговоръ:

— Позволете ми да Ви доискажа Катерино. Ти искаше да ти кажа право — и азъ изпълнихъ твоео желание, продължавалъ Налитаевъ. Но